

Ajuntament de Capdepera

**NARRACIONS GUANYADORES CONCURS DE NARRATIVA
CURTA PLOMA DE FERRO 2015
CATEGORIA ADULTA**

El jurat d'aquesta categoria adulta 2015 va estar compost per:

ANTONI RIERA VIVES, ANTONI TUGORES

I M. ANTÒNIA MASSANET MAYOL

S'hi presentaren un total de 39 obres.

ÍNDEX

EL BELL RELAT DEL GRAN VISIR I ZUBAIDA pàg. 2-9

1^r premi

Pseudònim: Gelius

Roger Muntés i Zabala

ESTIU I LLET MATERNA pàg.10-18

2n premi

Pseudònim: Josep Lluís Cifre Sastre

Pau Estrany Planas

EL BELL RELAT DEL GRAN VISIR I ZUBAIDA

Pseudònim: Gelius

Roger Muntés i Zabala

Aquesta és una història de Les Mil i una Nits. Però no pas alguna de les que formen part del recull que ha arribat a nosaltres travessant els segles.

El que us vull explicar és el resultat d'una troballa realitzada tan sols fa uns mesos prop de Bagdad, a l'actual Iraq. En unes excavacions realitzades pel govern i enmig de runes de capitells, columnes i restes de mosaics del que fou un sumptuós palau, els arqueòlegs van trobar un petit cofre. Al seu interior només algunes monedes, ampolletes de vidre que havien contingut essències o perfums, un anell i uns papirs enrotllats. Precisament això darrer fou el que despertà més curiositat dels experts. Escrit en llenguatge persa del segle X i amb tota minuciositat de detalls, l'autor desconegut ens obre els ulls a una bella història d'amor del qui fou el Gran Visir Al-Sahib ibn Abbad abd al-Qasim Ismal. Per als qui no coneguin l'antic món oriental vull fer constar que els visirs eren els màxims consellers de confiança del califa o del soldà i tenien amplis poders de decisió, control de la guàrdia reial, l'administració de justícia i fins i tot el comandament de l'exèrcit.

Doncs bé, en el rotlle de paper miraculosament força ben conservat del qual us feia menció, s'hi relata una història que jo avui us contaré. Diu així:

«Fa molt i molt de temps -Déu és just i poderós- regnava a l'antiga Pèrsia Abdelmàlik ben Maruan, un califa reconegut arreu per les seves capacitats i la seva intel·ligència. Vivia acompanyat d'una extensa cort en un palau gegantí des d'on regnava amb justícia i benvolença el seu vast poble. Una de les seves grans virtuts era saber envoltar-se de ministres i savis que podien aconsellar-lo a exercir el seu poder de la millor manera possible. D'entre tots ells en destacava un, el visir Al-Sahib. Mestre entre els mestres, era la mà dreta del califa i sempre tenia a punt la paraula justa, la proposta més encertada.

Aquesta capacitat li havia estat transmesa per centenars d'hores de lectures instructives i fascinants. El visir era un dels lectors més apassionats i intensos que es coneixia. Disposava d'una biblioteca particular que contenia més de cent disset mil volums d'àmbits ben diversos, des de geografia i història a filosofia, matemàtiques i astronomia. Eren una font de consulta inesgotable i mai gosava allunyar-se massa dels seus apreciats llibres. Quan el califa li encomanava d'efectuar un viatge llarg per formalitzar relacions amb els països veïns, sovint trobava una excusa o un motiu per no poder realitzar-lo i delegava en càrrecs de la seva confiança aquestes tasques.

Si no el vèieu meditant pels patis de palau, el visir Al-Sahib de ben segur que es trobava envoltat de les seves lectures, tancat hores i més hores amb l'ordre de no ser molestat per ningú, excepte pel califa, és clar. Si em pregunteu per l'edat i la fisonomia del visir, diré que rondava la trentena i que una llarga barba negra li amagava bona part de la cara; l'altra part superior quedava coberta per un turbant sovint de color maragda. Sempre vestia luxoses robes de seda fina i calçava babutxes ribetejades de pedreria lluent.

Tants anys, però, encomanat als seus llibres i a les tasques del seu país, no havien permès que el gran visir pogués trobar una dona amb la qual poder formar una família que, de ben segur, seria un motiu de joia per al califa i per a la cort sencera. No és pas que ser solter l'amoïnés massa, en realitat vivia envoltat de molta gent, no se sentia mai sol. Però un rau-rau insistent, com una veueta dins el seu cap, li procurava desitjos i neguits abans d'adormir-se cada vespre.

Potser havia arribat l'hora de cercar aquella persona que volgués compartir amb ell l'amor per la lectura i el plaer d'una íntima conversa, però on trobaria l'esposa? Ell no coneixia cap dona del seu grat entre les dames de la cort: la qui no era molt refinada era excessivament avorrida, la qui no xerrava gaire era poc agraciada, la qui era espavilada potser ho era massa. En definitiva, cap ni una li resultava atraient i, a més, hauria calgut demanar permís al califa per establir-hi relacions, i ell no era partidari de demanar favors al seu amo. Així doncs, els dies anaven passant i el visir, malgrat la seva saviesa, no sabia pas com resoldre aquella delicada situació.

Vet aquí, però, que la primavera hagué de portar una novetat a palau. Abdelmàlik ben Maruan rebé una àmplia delegació vinguda del llunyà Egipte. Un seguici de desenes d'homes del govern del Nil s'instal·là durant tres setmanes a la cort del califa. Realitzaren transaccions comercials, acordaren lligams culturals i gaudiren mútuament de notícies i novetats científiques d'interès. D'entre tots aquells homes de pell bruna hi havia un grup de dones que els acompanyaven exercint les tasques de manutenció i d'entreteniment quan hi havia necessitat. I enmig de totes elles en sobresortia Zubaida.

Amb uns ulls intensament verds i un cabell trenat amb fils d'or, Zubaida era una deessa personificada. Posseïa la mescla del talent i la bellesa que hom sempre busca i que tan difícil resulta d'aconseguir. Era única. D'aquesta manera la definí Al-Sahib quan la veié per primer cop.

Cap de les nits posteriors li fou fàcil d'agafar el son al gran visir i quan per fi s'adormia sovint somniava en aquella dona a la qual desitjava intensament. En fer-se de dia s'aixecava confús i cansat i tots aquells pensaments no el deixaven concentrar en les seves habituals tasques.

Amb tot això, transcorregueren les tres setmanes i arribà el dia de la partida de l'expedició egípcia. El visir Al-Sahib, incapaç de saber transmetre els seus amagats sentiments a l'amada, veié amb desesperació com s'allunyava Zubaida i com aquella esperança tan viva desapareixia igual que un miratge del desert.

A partir de llavors, el gran visir caigué en un profund abatiment i ni el consol dels seus milers de volums li proporcionaren el plaer que cercava. Constantment, a qualsevol hora, la imatge de Zubaida, amb aquell somrís delicat, se li apareixia enmig d'un passadís, a la sala de banys o mentre seia al costat del califa. El mateix dignatari es va adonar que el seu fidel ministre havia perdut les ganes de donar savis consells, fins i tot es podia dir que havia perdut les ganes de viure.

Una nit de desesperació però també de lucidesa, Al-Sahib trobà la solució al seu patiment: aniria fins a El Caire i un cop allí demanaria la mà de la seva estimada. Amb les bones relacions establertes i la seva magnífica posició social

no tindria cap problema per a que les autoritats egípcies li concedissin la bella Zubaida. Satisfet de la decisió aquella nit pogué dormir plàcidament.

L'endemà al matí, però, se li presentà un dilema que no havia tingut en compte. Egipte era lluny, massa lluny, i el visir no havia estat mai tant de temps fora de l'abast de la seva biblioteca. Només el fet de pensar d'allunyar-se'n ja li creava tota mena de neguits i desconsol. No es veia capaç de viure ni un sol dia sense consultar els seus estimats llibres. Així que, després de donar voltes i més voltes a la qüestió, va resoldre que si havia d'emprendre el llarg viatge i no podia prescindir de les seves lectures, el millor que podia fer era endur-s'ho tot amb ell.

D'aquesta manera, Al-Sahib exposà la seva petició al califa i després de la benedicció d'aquest, començà a preparar el gran repte. Durant molts dies, la totalitat dels llibres foren extrets curosament de la biblioteca i dipositats en caixes de fusta de manera ordenada. Cadascun dels volums va ser col·locat amb ordre alfabètic per tal de mantenir un accés ràpid i precís quan calgués consultar-los tot viatjant. Ben aviat una caravana de quatre-cents camells estigué llesta per assumir aquella quantitat de pesades caixes.

Finalment, un matí de setembre, el visir, deu servidors i cent dotze conductors emprengueren la llarga marxa pel desert. Tota la cort reial els acomiadà i el califa donà valuosos consells i resà súpliques a Déu per a la bona resolució del viatge.

Una corrua de camells ensinistrats per caminar escrupolosament ordenats amb els llibres de la A a la Z començà el seu camí i aviat es perderen en l'horitzó.

Al-Sahib coneixia de primera mà la dificultat de la ruta, els tres mesos sota el sol del desert serien una dura prova. Caldria no defallir, caldria no perdre l'esperança ni la fe per tal de seguir avançant pas a pas.

Els primers dies de la caminada van ser prou suportables però el visir no estava acostumat a patir. A palau constantment era atès quan tenia set o gana o necessitat de qualsevol atenció; el desert no li posaria les coses fàcils. Quan estava cansat de tant seure, els seus peus s'enfonsaven en la sorra ardent i les jornades esdevenien inacabables. Per fer passar més lleugerament el temps,

establí una rutina que va exercir de manera radical: cada matí, en despuntar l'alba, obria una caixa i escollia tres llibres del seu interès. Així, es passava el dia llegint i no s'aturava fins que els seus ulls, plens de l'ínfima pols del desert, li impedien la lectura. Cadascuna de les pàgines el reconfortava i el distreia dels maldecaps i els temors que l'acompanyaven.

Gairebé res trencava la monotonia de la caravana de camells ensinistrats, només de tant en tant algun poblat arrecerat al voltant d'escasses palmeres apareixia a la vista dels viatgers i allò permetia fer una parada breu per tal que els animals beguessin mentre eren contemplats per habitants atònits i sorpresos. Mai, però, el visir va voler restar massa temps aturat; el desig l'empenyia a continuar i un sol pensament de Zubaida l'alterava i li donava forces.

Així, de manera lenta però constant, l'expedició arribà a seixanta dies de travessa. La frontera egípcia era a tocar i, per tant, El Caire semblava ja molt a prop. Fou llavors quan un esdeveniment inesperat alterà la situació.

Una nit, mentre tothom dormia arrecerat del fred, es va aixecar una tempesta de vent. Si al principi bufà amb una força moderada, s'anà revifant fins adquirir unes proporcions i una violència inusitades. Mai com llavors la sorra havia estat engolida per remolins i s'aixecava enduent-se tot allò que trobava al seu pas. La ventada despertà el campament de tendes i animals. Tothom corria per protegir els queviures, l'aigua i, sobretot, els centenars de caixes amb els milers de llibres que contenien. La lluita fou aterridora i en molts moments tot semblà abocat al desastre. El visir donava ordres de manera desafiant enmig del caos i la desesperació dels homes. Fins dues hores més tard el temporal no va afluir i, de cop, inexplicablement, desaparegué. Tot tornava a la calma, però la desgràcia ja estava dictada.

A primer cop d'ull ningú semblà apreciar la catàstrofe, tothom s'afanyava a recompondre els estris i l'ordre tan preuat. Però l'endemà, amb la sortida del sol, el gran visir reprengué la tasca de la lectura intensa i fou llavors quan es va adonar del que havia succeït. Obrí el primer llibre i es disposà a llegir-ne les pàgines inicials, però no va poder: gran part de les paraules havien desaparegut emportades qui sap on pel terrible vent de la nit anterior. Pensà

Al-Sahib que aquell llibre tenia una errada causada per un escriptor despistat, però ben aviat va contemplar que el següent volum, i també l'altre, patien la mateixa desgràcia. I, efectivament, milions de paraules i lletres havien estat empeses i dispersades per entre les sorres del desert.

No us sé transmetre de quina manera trasbalsà aquest fet el nostre gran visir, només diré que se sentí la persona més desgraciada d'aquest món i no va poder reprimir les intenses llàgrimes que rodolaven per les seves galtes fins que eren xuclades per l'arena. Fou l'única vegada que la filera de camells restà aturada més d'un dia sencer. Com a bon musulmà, Al-Sahib sabia que Al-là l'estava posant a prova i segurament si retornava els seus passos fins a palau i renunciava a l'amor de la seva vida, els llibres recuperarien el contingut i l'esplendor que abans havien tingut. Però fent això hauria d'abandonar el desig i l'objectiu que l'havien portat fins allí. Calia, doncs, prendre una decisió transcendent: o la pèrdua de futurs aprenentatges i coneixements o la renúncia a l'estimació de Zubaida.

Medità durant llargues hores mentre s'adonava que, per desgràcia, no podia consultar-ho amb ningú ja que era ell, justament, qui sempre havia aconsellat els altres. Havia de resoldre una pregunta que marcaria la resta de la seva vida a partir de llavors.

El matí següent, mentre encara tothom es treia la son de les orelles, el gran visir Al-Sahid féu reunir els seus homes i els va fer conèixer la seva decisió. Amb gran serenitat havia escollit seguir endavant, ni tots els llibres del món li omplirien tant l'ànima com la mirada de Zubaida.

A partir de llavors cada dia resultava més difícil, més dur. Els fulls mig buits de caràcters i il·lustracions anaven quedant absolutament nets, a cada pas que feia la caravana les lletres desapareixien sense remei. Finalment, ja a les portes del Caire, tots els volums restaven buits, blancs, sense rastre de cap mena de contingut. Fou així com el visir i la seva expedició van arribar a les portes del palau d'Egipte.

Immediatament van ser rebuts per les autoritats i acollits amb fervor per la gent de la ciutat. Amb el descans de l'endemà, el gran visir explicà minuciosament la

seva travessa pel desert i la catàstrofe de la tempesta de vent. Tothom se l'escoltava embadalit i sorprès, però ningú va saber trobar l'explicació al fet ocorregut. Així mateix, Al-Sahib exposà el veritable motiu del seu viatge, allò que l'havia incitat a començar tan arriscat camí. Astorats davant d'aquelles súpliques i sense dubtar-ho ni un instant, fer cridar Zubaida. Ella, en conèixer els fets i adonar-se que aquell home valent i generós havia estat capaç de sacrificar la raó a canvi de l'amor més pur, accedí a formalitzar matrimoni.

La felicitat omplí el rostre i el cor dels nous amants, que no desitjaven altra cosa que retornar a Bagdad, on el califa els esperava impacientment per dur a terme el casori. Per això van decidir, al més aviat possible, iniciar els preparatius per començar el viatge de tornada.

Foren dies de festa al palau d'Egipte i s'engalanaren amb flors i robes de colors els carrers de la ciutat. Tothom es meravellava d'aquella història i de la tenacitat que el gran visir havia mantingut durant la travessia.

Una sensació de malenconia s'endevinava, malgrat tot, al rostre del gran visir. Havia aconseguit el seu objectiu; per fi Zubaida era al seu costat, però havia perdut la companyia i el confort dels seus enyorats llibres, ara només milers de pàgines en blanc.

L'estimada, veient-lo en aquell estat, se li apropà:

- Què és el que us amoïna, oh Senyor?

- Dolça criatura, res m'enfosquirà l'ànima si ets amb mi, però sento la fiblada d'una desgràcia irreparable. Tot el que sóc i he après ho dec als centenars de llibres que tan pacientment han carregat els meus camells. I ara són només fulls buits i sense sentit. Com podré assumir aquesta pèrdua?

Zubaida escoltà amb atenció les paraules del visir i després d'uns moments de silenci exposà:

- Oh, Senyor, no heu de tenir cap motiu de lament. Aquests llibres sense contingut són precisament una promesa de futur esplendorós. A partir d'avui, i amb la meua companyia, han de ser escrits amb tot allò que feu i mediteu. Les

vostres experiències i coneixements ompliran les pàgines i esdevindran novament font de saviesa per als qui us llegiran.

Al-Sahib s'emocionà en sentir aquelles sàvies paraules i creient veure sorgir del cel un estol d'ocells platejats abraçà Zubaida amb tota la tendresa inimaginable.».

Déu és savi i poderós. Lloat sigui!

ESTIU I LLET MATERNA

Pseudònim: Josep Lluís Cifre Sastre

Pau Estrany Planas

L'inspector Sastre va pensar que tot l'any podia ser estiu i li ho va fer saber a la seva dona, na Bel, qui en aquells moments mirava la lluna entre el paperí blanc i pensava que sí, que en aquell precís instant es podia dir que era feliç. I en pensar-ho es va començar a moure el paperí i la nit es va fer fins i tot més agradable per als cossiols i les alfàbies que, fins aleshores, s'havien estat ofegant entres les façanes de les cases i les madones balancineres. Feia molta calor i no en recordaven un de tan calent.

- Ho dius perquè ja ha passat Sant Bernat i ara fa uns vespres que mos deixen alenar? -li va dir ella, que no sabia per què, però sempre li havia de fer la contra. Perquè de fet li encantaven els dies llargs, les canyes fresques amb copa gelada, nedar, bussejar entre els peixos, anar descalça, els sopars a la fresca, el trempó... i ara, va pensar: "ja hi ha llampugues". I es va reafirmar en la forta convicció que al sendemà les faria amb pebres.

- Sí, tens raó.

Sempre li donava la raó, no ho podia evitar; i acte seguit va mirar el mòbil, perquè mentre ella contemplava el cel ple d'estrelles el comissari li havia enviat un *wasup*. I ara va poder llegir: "possible cas de suïcidi, vés a mirar. Sóc an es calamars. Demà en xerram". I allò li va parèixer insòlit.

Sí, el va estranyar. Primer, perquè el comissari no era de barques sinó de clots i hortets i sempre arribava a l'oficina amb bosses de pebres verds, albergínies, melicotons i prunes de frare llarg empeltades a ametlers, deia. Ah!, i mongetes i mongetí. I també, perquè li pareixia difícil de creure que la gent es volgués matar a l'estiu quan els dies eren més llargs i la gent estirava els vespres amb una copeta de qualque cosa.

Però sí, encara que fos difícil de creure i d'assimilar... capet... el capet feia coses rares. I amb aquell pensament va arribar fins al portal de ca seva per deixar de mirar els llambordins i la fullaca de pi, alçar el cap i descobrir aquells ullarros de na Bel. Aquella nit plens de son i impacients per tocar llit, ara que s'havia mogut un poc d'aire i a la fi podia dormir tapada.

- No puges? -li va demanar ella.

- Crec que no. Hauré d'anar a sa feina.

I perquè de vegades se'n donava compte que no acabava les frases i es quedava enredat a dedins seu o en un no-res emblanquinat de guix blanc, va afegir:

- Un possible cas de suïcidi...

- Justament, ara que és s'estiu.

I va riure i se'n va anar per amunt agafada a aquell arrambador que de vegades, creia, li feia aquella escala infernal un poc més bona de dur.

- Mos veim demà dematí! -va dir ell quan la va veure allà dalt del replà. I en sentir com es tancava la porta va pensar que hauria d'haver dit qualche cosa més, tal vegada qualche cosa amable. Tal vegada... Però i tanmateix això ja s'ho havia dit 3.257 vegades i ara, amb aquesta, ja en faria 3.258. Ell, en aquell aspecte, ho havia de reconèixer: estava mal fet.

Així que va dedicar-se a pensar on era el cotxe i també es va encendre un *camel* i a més va tornar a pensar que tot l'any podia ser estiu, com en un país tropical. Anar a la feina amb pantalons de fil i camisa estampada de flors i en tocar les tres anar a fer un capfico a mars de corals plens de peixos de colorins. Seria preciós! El cotxe va arrencar i va haver de baixar les finestres perquè, ara se'n recordava, tenia l'aire espenyat; ja no ho pagava arreglar-ho. Així que de camí al seu nou cas, l'inspector Sastre va tenir tot l'aire negre de la nit escopint-li a la cara i, com era de vespre, va somiar, i va somiar que a la seva oficina de l'Havana tindria un ventilador a tota castanya i fumaria puros dels grossos embolicats amb fulla de tabac.

En arribar al portal on havia passat la desgràcia ja s'havia fet de dia. Perquè des d'on venia i on vivia era molt enfora; el lloc més enfora de l'illa. Allà on, es deia, la forma de cavall pareixia que hi penjava la collera. I ara, a l'altra part de l'illa, on era, mirava la casa amb les persianes despintades que donaven a l'enfront a un enfilall de veïnades de *camisons* i de veïnats en *calçons blancs*. Divertint-se, com no podia ser d'una altra manera, de les desgràcies alienes i d'un dia diferent que se'ls ofería perfecte i gratuïtament des dels seus balcons.

Sí, recordava ben bé aquella gent, aquell cas i també que, tant ell com els seus companys, varen tardar a reconèixer dues coses: que el món, molt probablement, havia canviat aquell matí; i que aquella dona veritablement havia comès un acte de suïcidi. Però això, dubtar del que diguessin les veïnades de *camison*, és clar, era part de la seva feina.

De totes maneres acceptava que els veïnats, que pareixia que havien viscut sempre en aquell nou món, ja en tenien la completa certesa molt abans que els primers policies entrassin dins la casa i el darrer colom sortís per la finestra després d'haver acabat d'emblanquinar de merda l'últim moble.

L'inspector Sastre, efectivament, va tardar més a compartir aquella certesa, ja que era de casta meticulosa i tot li duia el seu temps. Com també li va dur temps arribar a la conclusió que el món, molt probablement, havia canviat tot just després de sortir el sol, quan el tractor Massey Ferguson que duia davant seu va girar a l'esquerra i es va endinsar per un camp segat ple de bales de palla que se feien ombra per mor d'un sol que tot just despuntava i que aquell dia havia volgut ser un poc manco vermell i més tirant a rosa.

Meticulós, com era, va començar a interrogar tots i cada un dels veïnats que ara, encara en roba blanca i allà mateix, bevien el cafè amb llet mullant-hi magdalenes de les llargueres. I era insòlit perquè tothom li responia el mateix: que era una dona estranya, que s'havia matat, i que ho sabien perquè els pensaments i els geranis es varen podrir abans que arribàs a olorar-se la pudor a sulfhídric de mort per la porta de la cuina. I era molt estrany perquè tots continuaven dient que també ho sabien perquè el corral de naturalesa espessa,

on un temps, deien, havien niat lloros, flamencs i moneies perdudes de l'Àfrica tropical, s'havia anat abandonant a poc a poc en un descampat de mala herba, bassiots de calàpets i escampats de nenúfars bords, que no arribaven a florir mai per mor que, ara, els havia sortit el verdet d'unes molses víriques.

Quina gent més estranya, va pensar, però li va donar la culpa al fet que eren llonguets de ciutat. I en un primer moment i després de topar-se amb el cadàver assegut a la cuina, encara posava en dubte el criteri d'aquells llonguets mal veïnats. Ja que no, no! No era una manera habitual la d'enverinar-se mesclant cianur amb llet i colacao i haurien de seguir investigant. Tanmateix, més tard i durant l'escorcoll duit a terme, el guàrdia Darder va trobar un manuscrit i es varen haver de rendir a l'evidència que era un suïcida i que efectivament era una dona estranya, com també ho era la gent d'aquells voltants.

Tots tres varen examinar aquell manuscrit de 123 pàgines, escrit en un format de frases successives, sense lligams i que s'agrupava en un paràgraf únic autojustificat. En la darrera pàgina, separada de la resta, afirmava que: s'havia matat mullant coca de patata dins llet enverinada perquè era mare i mare del seu fill; que el que havien fet era atemptar contra la natura de les coses; que allò era intolerable, insuportable i que per això se'n volia anar d'aquell món.

El misteri d'aquella mort i de les seves motivacions no s'acabava emperò en aquella pàgina, sinó en un epíleg escrit a mà i dirigit al Dr. López, on es llegia: *"M'he mort. Dues coses: engega ses òlibes i es corbs des corral, es calàpets se poden quedar; per altra banda, aquest és es darrer tom que he escrit. Llegeix-lo an en Tomevet quan sigui s'hora. Moltes gràcies i roda sa clau en sortir"*.

- El Doctor López! -va exclamar el sergent Perelló, que era sempre molt expressiu, hi hagués o no motiu.

- Sí -va dir l'inspector Sastre sense cap tipus d'efusió.

I va pensar que, efectivament, li haurien de fer una visita per tal d'esbrinar tot aquell desgavell d'esdeveniments que se succeïen aquell dematí.

Així que tots tres (inspector, sergent i guàrdia) es varen encendre un cigarret i de camí al cotxe varen plànyer aquella dona perquè ja no aniria a pegar un capfíco a pesar que encara era estiu.

Al Dr. Cortés el varen trobar a la seva consulta del camí de Jesús que xerrava amb els *locos* mentre donava de menjar a una *mèllera* negra i a dos *pericos* verds que no sabien ni xerrar ni piular. I sí, ell també els va confirmar que era una dona estranya, que anava sempre amb xandall i que aquell manuscrit que havien trobat era el darrer tom d'una enciclopèdia de coneixements concentrats anomenat *Maternitat i llet de cabra*.

- Això és desconcertant! -va dir el sergent Perelló.

- Això és inusitat -va dir el guàrdia Darder, sense cap tipus d'expressió, perquè ell era així i dinava cada dia d'ensalada de pasta.

- Això és desusat, enigmàtic, extravagant, rar, per no dir, estrany -va pensar l'inspector Sastre mentre escoltava atentament el psiquiatre i observava com ara donava haloperidol als seus malalts que en posició d'eucaristia feien una perfecta fila índia.

Aquell home, després de repartir la medicació, va parèixer que feia una petita genuflexió davant la finestra que donava cap a nord, per acte seguit continuar relatant la història a les autoritats de la guàrdia civil. Afirmava que s'havia compromès a anar llegint aquells textos enciclopèdics al fill de la viuda, una vegada el nin pogués anar-los comprenent i una vegada que ell s'hagués comprat un balancí de tela de llengua i un flexo-clip d'Ikea per tal de poder-los-hi llegir en bones condicions. Així li ho va prometre durant la seva darrera visita, quan ell li va tornar a demanar perdó, per si de cas s'acabava de perdonar-se a ell mateix. Perquè cada pic que la veia recordava les declaracions que havia fet davant el jutge, on repetia una vegada i una altra que no era botxa, que simplement era molt estranya.

- Que és que ja no ho pensa? -va demanar l'inspector Sastre, atent als punts importants i als detalls del relat.

- No, perquè el món ja ha canviat.

Després d'aquelles declaracions, l'inspector Sastre va trobar completament necessari anar a xerrar amb la Jutgessa Roca, que era la magistrada que havia llevat la custòdia a aquella viuda jove. I hi varen anar a peu, perquè ja feia calor i el cotxe no tenia aire.

- Ja no ho paga arreglar-ho -va dir l'inspector Sastre i es va encendre el darrer *camel* per després buidar les miques de tabac a una paperera i separar el plàstic del cartró. Posteriorment, i ja arribant al jutjat, va trobar un contenidor groc i blau i va poder tirar el plàstic i el cartró convenientment.

L'excel·lentíssima jutgessa Roca, a mig matí es va poder reunir amb ells i, entre d'altres coses, els va confirmar que el psiquiatre havia declarat que la viuda d'en Toni d'Agama no estava per tancar, sinó que simplement era estranya, i segons varen relatar altres testimonis, ja ho era abans que el seu home morís ofegat dins un tanc de llet. Va ser un succés tràgic, inesperat i de mala coincidència, va aclarir, perquè va caure en un dia que no hi havia ningú més a la fàbrica i ningú l'esperava per sopar. Quan el varen treure estava inflat i esblanqueït, ell que segons havien dit familiars i amics, havia estat sempre moreno i de complexió somali. La denúncia que li va llevar la custòdia, segons va relatar, l'havia fet la veïnada del segon A. Afirmava que la casa del corral tropical feia olor de kèfir i de iogurt tot lo dia; que se passejava amb un xandall del Betis, altiva i amb tacons, com si fos la dona d'un president bolivarià; i que l'havia vist endollar el seu filló a les mames d'una cabra que havia comprat a la fira.

La sentència la va incapacitar, perquè en cap moment la seva advocada va poder provar que veritablement no li havia pujat la llet als pits, o que no fos una terrorista comunista de tendències naturistes intoxicadores de la salut pública.

- Cas resolt! -va cridar el sergent Perelló, que era, com hem dit, molt exclamador, exclamatiu d'exclamacions.

I com que era encara estiu, varen anar a fer un granissat d'ametlla. El guàrdia Darder també en va voler perquè a pesar que mengés sempre ensalada de pasta i que fos un poc tirant a avorridot li agradaven els granissats, com també el gelat de coco i xocolata; I els ho va fer saber.

- M'agrada es granissat d'ametlla, es gelat de coco i de xocolata també.

En arribar al despatx l'inspector estava neguitós. Primer va pensar que era perquè ja no tenia tabac, després que era perquè a l'oficina encara no separaven plàstic i no volia tirar el tassó i la canyeta al contenidor de rebuig. Tanmateix va ser després d'haver completat el 62% de l'informe policial, que va interrompre la seva tasca per començar a llegir un dels toms que havien requisat al Dr. López durant l'interrogatori.

Estava dedicat a en Tomeu, el fill de la viuda jove, i s'hi llegia:

"Tomeu, Tomeu, tomeu. Tot-meu".

I després hi havia com un pròleg:

"ja que no és legal donar-te maternitat amb llet de cabra, t'escriuré tot lo que m'agradaria dir-te abans que t'ho conti una dona putativa estèril i digui que és ta mare i que ho sap tot".

I després continuava amb un estil més assossegat i de frases encadenades i inconnexes:

"Ton pare era molt esburbat i jo una barrinada. Sa vida a vegades s'embruta, però si vas descalç no te constipes. No ploris i moca't, almanco de tant en tant. Fer es deures ajuda a tenir-los fets, això és una veritat universal. A ningú li agrada es bròquil i ses panades no són tan bones com diuen. Anar an es racó de pensar, de vegades funciona. Torna gran es reconèixer que no ha canviat res ni canviarà mai. Què vols per sopar? Avui hi ha sopa i ja està! Perquè ho dic jo! Això ho diuen totes ses mamàs. Beu llet, és bona pets ossos..."

En arribar a ca seva na Beleta mirava per la finestra.

- Vol ploure -va dir ella en reconèixer les seves passes, s'alenada que feia al darrer escaló i el renou de claus damunt la paradora. Seguia mirant el cel i creia que no era només que l'estiu arribàs a la fi sinó que... podia ser... era un doi... però podia ser que el món hagués canviat... I tot seguit un llamp, un tro i calabruix a les totes.

- Avui no anirem a nedar -i va contestar això perquè no sabia com dir allò que li voltava pel cap.

- Tens gana? He fet llampuga amb pebres.

l va sentir que ell l'agafava per darrere i tots dos miraven com ara ja no feia calabruix, sinó pluja i molta d'aigua. Els carrers n'anaven plens, com a torrents. Si ara volguessin, va pensar, les llampugues podien remuntar des de la mar pels carrers, per les places, botar escales, rajoles, passadissos i acabar per adobar-se, totes soles, a palanganes de llautó.

- Sí, un poc.

Tanmateix ell sabia que ella sabia que no li agradava el peix. Però no importava perquè tot dos, ara, contemplaven l'espectacle de la pluja. Després de l'estiu venia la tardor i plovia, perquè els niguls s'inflaven i també s'inflava la fusta i el ventre dels animals femelles a les granges, als boscos i a la serra. Tot tornava verd i es reproduïa en els camps, a les garangoles dels arbres, a les parets seques, i a les encletxes de les fioles de les finestres. Com aquella on eren ara i des d'on es feia evident que el món, diguem-ho una altra vegada, havia canviat. l no sabia com dir-li-ho, però li va dir:

- Podríem tenir un fill.

Ella li va respondre que sí, perquè no sempre li feia el contrari. Així que aquell migdia després de menjar llampugues ella va tirar pel vàter les pastilles anticonceptives que, reconeixia, li feien mal de cap. l ell va deixar oberta sa finestra perquè la humitat l'ajudàs a inflar-se pel ventre.